

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 373/2015-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť mesta [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 224/2012 a jeho rozsudkom z 28. februára 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 56/2013 a jeho uznesením z 29. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2014 doručená sťažnosť mesta [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 224/2012 a jeho rozsudkom z 28. februára 2013 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 56/2013 a jeho uznesením z 29. júla 2014 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa svojím konečným návrhom domáhal od obce [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“) zaplataenie sumy 24 627,66 € s príslušenstvom, o čom Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 12 Cb 99/2004-434 z 12. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že návrh zamietol. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil svojím rozsudkom č. k. 2 Cob 224/2012-471 z 28. februára 2013. Sťažovateľom podané dovolanie bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté pre jeho neprípustnosť.

Sťažovateľ v podstatnom namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý *„sa vôbec nezmienal o tom, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy..., neakceptoval*

jeho odvolacie námietky a dôkladne sa s nimi nevysporiadal“, ako aj uznesenie najvyššieho súdu, ktorý *„arbitrárnym spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľa a bez zákonného odôvodnenia“*. Nedostatočným odôvodnením napadnutými rozhodnutiami sa sťažovateľovi odňala možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti namieta spôsob hodnotenia dôkazov, ktoré vykonal okresný súd, skutkové zistenia, ktoré vyvodili konajúce súdy z týchto dôkazov, a tiež právne posúdenie zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti namieta nesprávnu interpretáciu zmluvy o uložení odpadov č. 1/1-Z-1998 z 18. augusta 1998 (ďalej len „zmluva“), ako aj jej dodatku o cene, záver týkajúci sa ukončenia zmluvného vzťahu založeného uvedenou zmluvou, ako aj záver konajúcich súdov týkajúci sa odpisovania združených verejných finančných prostriedkov bez ohľadu na poskytnuté protiplnenie. Rovnako tak namieta spôsob, akým okresný súd hodnotil výpovede svedkov a posúdil právny úkon svedka p. ■■■■■ pri samotnom ukončení zmluvy. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že krajský súd *«sa pri potvrdení rozsudku prvostupňového súdu obmedzil len na prevzatie jeho odôvodnenia avšak takým spôsobom, kedy sa vôbec nezmienal o tom, prečo nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy a neakceptoval jeho rozsiahle odvolacie námietky a účinne sa nimi nezaoberal a v odôvodnení vôbec nevysporiadal.*

Krajský súd tak... žalobcovi, svojím postupom v namietanom konaní pred krajským súdom a namietaným rozsudkom v podstate reálne znemožnil preukázať skutočnosti, ktorými odôvodňoval najmä ukončenie zmluvného vzťahu so žalovaným, založeného Zmluvou, ako aj skutočností samotného podľa krajského súdu „automatického“ odpisovania združených verejných finančných prostriedkov podľa Zmluvy...

Okrem toho na rozsiahle námietky žalobcu uvedené v odvolaní, odvolací súd reagoval len okrajovo a nevzal ich... do úvahy bez toho, aby svoj postup v odôvodnení namietaného rozsudku bližšie zákonným spôsobom... vysvetlil.».

V nadväznosti na procesno-právnu úpravu sťažovateľ namieta, že pochybení v dokazovaní sa dopustil už okresný súd, pričom krajský súd na námietky sťažovateľa týkajúce sa týchto porušení vôbec neprihliadal, prípadne na ne neposkytol relevantné

odpovede. V konkrétnostiach namieta, že «krajský súd, tým, že sa úplne stotožnil s názorom prvostupňového súdu de facto nenapravil jeho postup a rozhodnutie, pričom bezdôvodne odmietol vyhodnotiť svedecké výpovede jednotlivých účastníkov a svedkov vypočutých počas konania ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]) nielen z hľadiska ich vzťahu k meritu posudzovanej veci, ako aj ku všetkým kľúčovým otázkam, ktoré považovali za sporné... s prihliadnutím na vyhodnotenie ich vierohodnosti, a s prihliadnutím k tomu, aký mali svedkovia vzťah navzájom ako aj spoločne k prejednávanej veci, ale aj k tomu aký mali vzťah k otázke zmyslu, účelu, platnosti, účinnosti a účinkov pre sťažovateľa a žalovaného z Dohody o združení finančných prostriedkov zo dňa 25. 05. 1994 a jej Dodatku, k otázke zmyslu, účelu, platnosti, účinnosti a účinkov pre sťažovateľa a žalovaného Zmluvy o uložení odpadov č. 1/1-Z-1998 zo dňa 15. 08. 1998, k otázke predloženého listinného dôkazu Dohody o ukončení obchodno-právneho vzťahu zo dňa 28. 12. 1998... v podobe originálu na jednotlivých pojednávaniach, ako aj otázke posudzovania svedkami kľúčovej otázky pre vymáhaný nárok sťažovateľa, a to otázky odpisovania združených finančných prostriedkov na základe Zmluvy, jeho zákonného spôsobu, rozsahu a postupu pri odpisovaní iných osôb, ktoré združili finančné prostriedky na konkrétny verejný účel...

Rovnako pri uvedenej činnosti krajského súdu najmä tým, že bezdôvodne nevykonal dokazovanie nemal možnosť, posúdiť rozumovú a duševnú úroveň vypovedajúcich účastníkov a svedkov, ako aj to, aké okolnosti doprevádzali ich vnímanie skutočností o ktorých vypovedali, a ku ktorým vypovedali pred prvostupňovým súdom, ako aj vzhľadom ku spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k ich chovaniu pri výsluchu...

Rovnako posúdenie odvolacej námietky v otázke právneho úkonu svedka p. [REDACTED] pri samotnom ukončení Zmluvy, a to podľa § 9 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej len „zákon o majetku obcí“), zostalo zo strany konajúceho krajského súdu svojvoľne opomenuté, a tento neprihliadal na tú skutočnosť, že za účelom posúdenia tejto otázky krajský súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení už upozornil, aj keď len v rámci doplňujúcej argumentácie, aby si prvostupňový súd vysporiadal uvedenú otázku...».

Sťažovateľ tiež namieta výklad čl. III bodu 4 zmluvy týkajúci sa odpisovania združených finančných prostriedkov, ktorý bol podľa neho formalistický a nelogický. Poukazuje pritom na uznanie dlhu z 26. septembra 1997, ktorým mal žalovaný uznať vrátenie sumy združených finančných prostriedkov sťažovateľovi, ako aj na zmysel a účel tejto zmluvy, podľa ktorej je „logické, že ak nedochádzalo k protiplneniu zo strany žalovaného... vo forme uskladňovania tuhého komunálneho odpadu, čo v konaní nepreukázal, nemohol žalovaný bez ďalšieho odpisovať každoročne 1/10 združených finančných prostriedkov, a navyše aj po tom, čo mu na podklade podanej žaloby v konaní už v roku 2004 bolo zrejmé, že koná v rozpore so samotným zmyslom a účelom zmluvy, ku ktorej reálnemu naplneniu nikdy nedošlo a žalobca odpad v zmysle zmluvy reálne nevyvážal. Uvedené malo zakladať aj pre vo veci konajúce súdy ten predpoklad, že žalovaný nemohol pri napĺňaní zmluvného vzťahu založeného medzi účastníkmi Zmluvou konať v dobrej viere, a síce podľa doslovného gramatického výkladu textu zmluvy, avšak v rozpore so samotnou podstatou a princípmi hmotného súkromného práva.“.

Sťažovateľ ďalej namieta spôsob, že krajský súd po podaní odvolania nezaujal «jednoznačné stanovisko k otázke vykonania dôkazov listinami najmä vykonania kľúčového dôkazu k spornej otázke ukončenia zmluvného vzťahu... a to písomnej „Dohody o ukončení obchodno-právneho vzťahu na náklade Zmluvy o uložení odpadov č. 1/1-Z-1998 zo dňa 15. 8. 1998“». Poukazuje pritom na skutočnosť, že uvedená dohoda nebola pri vykonaní tohto listinného dôkazu prečítaná, a na rozporné konštatovania prvostupňového súdu v jeho zápisniciach, čím v konečnom dôsledku malo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti zbraní, „keď niektoré listinné dôkazy (najmä Dohodu o združení finančných prostriedkov číslo listu základného spisu... 4-8, Uznanie dlhu čl. 9, Zmluvu o uložení odpadov a jej dodatok čl. 62-65, Zmluvu o odvoze odpadu čl. 79-83, Zmluvu o uložení odpadov čl. 84-85, faktúry s prílohami čl. 89-139, Dodatok k zmluve o uložení odpadov č. l. 141 a iné...) vykonané uvedeným nezákonným spôsobom považovali za spôsobilé na zistenie skutkového a právneho stavu a iné (Dohoda o ukončení zmluvy č. l. 73) tiež vykonané nezákonným spôsobom nie.

Sťažovateľ má za to... že originálom listiny, a to originálom dohody, ktorú prvostupňový súd podrobil dokazovaniu na pojednávaniach, a ktorá bola založená v zmysle zápisníc v spise nebolo preukázané ukončenie zmluvného vzťahu založeného Zmluvou medzi sťažovateľom a žalovaným, a zistenia krajského súdu v tejto otázke sú značne arbitrárne a nezakladajú sa na vykonanom dokazovaní...

... K otázke vykonania a posúdenia znaleckého dokazovania sťažovateľ namieta, že krajský súd pochybil, ak bez ďalšieho akceptoval nevypočutie znalca... ktorý podal znalecký posudok z odboru písomznalctvo... a to ku všetkým relevantným otázkam pravosti spochybnovanej Dohody či jej kópie v zmysle § 127 O. s. p., čím je namietaný rozsudok aj v tomto smere zaťažený vadou a konečnom dôsledku porušené sťažovateľom namietané práva.“

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu odmietnuté, sťažovateľ uvádza, že „najvyšší súd sa týmto právnym názorom... odchyľil od iného svojho predchádzajúceho rozhodnutia v podobnej veci (rozsudok najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006), v ktorej naopak založil prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP na dôvode nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu...

Najvyšší súd teda nesprávnym a nezákonným výkladom § 237 písm. f) O. s. p., ako aj vo vzťahu k tvorenej judikatúre nekoherentným výkladom porušil všetky ním v petite tejto sťažnosti namietané práva.“

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľ uvádza, že „bezdôvodným odopretím práva na súdnu ochranu ohľadne majetkového práva k pohľadávke sťažovateľa bolo závažne... zasiahnuté do sťažovateľovho ústavou a dohovorom zaručeného práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok.

Nesprávne skutkové a právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu podrobne opísané v tejto sťažnosti, navodili právny stav, v ktorom sťažovateľ, a to celkom zjavne bez svojho zavinenia, po nesprávnom procesnom postupe krajského súdu a najvyššieho

súdu bol a je vystavený bezdôvodne nemožnosti navrátenia svojho majetku vo výške 24.627,66 EUR čím bolo závažným spôsobom zasiahnuté nielen do jeho práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, ale aj do práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.“.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodnil skutočnosťou, že konanie krajského súdu zneistilo a obmedzilo sťažovateľa v dispozícii s verejnými prostriedkami, ako aj v podnikaní a ohrozením právnej možnosti účinne ochraňovať majetok a disponovať ním ohrozilo jeho majetok.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/224/2012 a jeho Rozsudkom č. k. 2Cob/224/2012-471 zo dňa 28. 02. 2013 porušené boli.

2. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Obdo/54/2013 a jeho Uznesením... zo dňa 29. 07. 2014 porušené boli.

3. Ústavný súd... Uznesenie Najvyššieho súdu... č. k. 3Obdo/54/2013 zo dňa 29. 07. 2014, ako aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/224/2012-471 z 28. 02. 2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

per eventum

Ústavný súd... Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Cob/224/2012-471 z 28. 02. 2013, ako aj Uznesenie Najvyššieho súdu... č. k. 3Obdo/54/2013 zo dňa 29. 07. 2014, zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd... priznáva Mestu [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 24.627,66 EUR, ktoré jej zaplatí Krajský súd v Košiciach spoločne a nerozdielne s Najvyšším súdom... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd... sú povinný spoločne a nerozdielne uhradiť Mestu [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 EUR... na účet jeho právnej zástupkyne... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy ustanoví podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

2.1 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd,

do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2.1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument. (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych

noriam vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku okresného súdu konštatujúc, že okresný súd *«správne zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O. s. p., vec správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol.*

V konaní nebolo sporné, že medzi účastníkmi konania a ďalšími obcami bola uzatvorená dohoda, ktorej predmetom bolo združenie finančných prostriedkov na výstavbu „Skládky komunálnych odpadov v Katastrálnom území Obce [REDACTED]“, na základe ktorej žalobca združil finančné prostriedky v celkovej výške 824.369,90 Sk (27.364,07 eur). Následne dňa 15. 8. 1998 účastníci konania uzatvorili zmluvu o uložení odpadov č. 1/1-2-1998, ktorej predmetom bolo ukladanie tuhého komunálneho odpadu na novovybudovanej skládke v [REDACTED].

Žalobca sa domáhal vrátenia združených finančných prostriedkov a preukazoval ukončenie zmluvného vzťahu, ktorý vznikol zmluvou o uložení odpadov. Spornou bola otázka ukončenia zmluvného vzťahu, ktorý žalovaný popieral. Na preukázanie ukončenia zmluvného vzťahu žalobca predložil dohodu podpísanú dňa 28. 12. 1998, ktorej podpisovanie žalovaný popieral.

V konaní nebolo preukázané, že dohoda zo dňa 28. 12. 1998 predložená žalobcom v kópii bez predloženia jej originálu podpísal žalovaný. Žalobca v odvolaní uvádza, že súd mal prihliadnuť na stratu originálu spornej listiny, ktorá bola odcudzená z osobného auta právnej zástupkyne žalobcu, ale to, že došlo ku krádeži pripísal na tarchu žalobcu. Zo spisového materiálu vyplýva, že spornú dohodu, predloženú žalobcom na pojednávaní 31. 3. 2008, mal podľa rozhodnutia súdu prvého stupňa posúdiť znalec z hľadiska pravosti podpisu starostu žalovaného. O vykonaní znaleckého dokazovania bolo rozhodnuté na pojednávaní dňa 5. 6. 2008. K vlámaniu do osobného motorového vozidla právnej zástupkyne žalobcu došlo dňa 19. 6. 2008, nie je preto možné pripísať stratu tohto dokumentu ani na tarchu žalovaného. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na chyby -

nezaznamenanie v zápisnici o pojednávaní ním uvádzaných skutočnosti, je treba poznamenať, že na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobcu mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

V odvolaní žalobca poukazuje na dohody s tretími osobami o uložení odpadu, čo tiež preukazuje dôvodnosť dohody z 28. 12. 1998. V tejto súvislosti je treba poznamenať, že podľa čl. V. bod 3 zmluvy o uložení odpadov aj v prípade, že niektorá obec sa rozhodne určitý čas TKO na skládku v ■■■■■ nedovážať, základná zmluva ostáva v platnosti až do skončenia prevádzky skládky.

Ďalej žalobca v odvolaní v súvislosti so zmluvou o uložení odpadu uvádza, že podľa jeho názoru tento právny úkon trpí vadami vôle, nebol urobený slobodne a vážne, ale pod nátlakom alebo tiesňou vyvolanou riešením vysporiadania uložených finančných prostriedkov a je absolútne neplatný. Uvedené skutočnosti spôsobujúce absolútnu neplatnosť právneho úkonu neboli preukázané. Účastníci dohody zo dňa 25. 5. 1994 dobrovoľne združili finančné prostriedky na výstavbu skládky a následne žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o uložení odpadov. Z následnej komunikácie medzi účastníkmi konania nevyplýva, že by žalobca považoval tento právny úkon za neplatný. Žalovaný listom z 29. 1. 1999 zaslal žalobcovi dodatok k zmluve, na ktorý žalobca reagoval listom z 12. 2. 1999, kde navrhol cenu za uloženie odpadu a žiadal ju schváliť a v závere listu uviedol, že v prípade, že Obec ■■■■■ má obavy zo straty na skládke, Mesto ■■■■■ je ochotné pristúpiť ako spoločník. Dňa 16. 2. 1999 sa uskutočnilo za prítomnosti zástupcov žalobcu jednanie o preverovaní reálnych nákladových vstupov na STKO Obce ■■■■■, zo záznamu ktorého vyplýva, že prítomní sa oboznámili s kategóriami výdavkov na prevádzkovanie skládky, boli im predložené doklady, zmluvy a vysvetlený účtovný postup. Listom z 23. 3. 1999 žalobca sa domáhal, aby žalovaný zabezpečil vykonanie zápisu skládky TKO ako stavby do katastra nehnuteľnosti a spoluvlastníctvo všetkých účastníkov združenia. Žalobca uskladňoval na skládke odpad a uznal svoj záväzok zaplatiť faktúry za uloženie odpadu.

Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď po oboznámení sa s listinnými dôkazmi najmä dohodami o združení finančných prostriedkov, zmluvou o uložení odpadov a jej dodatkom, dohodou o ukončení obchodno-právneho vzťahu na základe zmluvy

o uložení odpadov, faktúrami, korešpondenciou medzi účastníkmi mal za preukázané, že zmluva o uložení odpadov je platná a v konaní nebolo preukázané jej ukončenie.

V čl. III bod 4 zmluvy bolo dohodnuté, že žalovaný je oprávnený odpisovať každoročne 1/10 z finančných prostriedkov združených žalobcom bez ohľadu na výšku poskytnutej zľavy z aktuálnej ceny za uloženie odpadu. Z prostriedkov združených žalobcom ku dňu 31. 12. 2007 bola odpísaná celá suma združených finančných prostriedkov vložených žalobcom. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, keď konštatoval, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie združených finančných prostriedkov a preto žalobu zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa ako aj s odôvodnením jeho rozsudku a preto napadnutý rozsudok potvrdil.».

Ústavný súd berúc na zreteľ obsah § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Vzhľadom na potvrdenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu sa ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu oboznámil aj s obsahom prvostupňového rozsudku, pričom zistil, že odpovede krajského súdu na právne odvolacie námietky nadväzujú na právne závery rozsudku okresného súdu, ktorý podrobne vyložil dôvody, pre ktoré nepovažuje združenie finančných prostriedkov sťažovateľa, odporcu a ďalších obcí na výstavbu skládky tuhého komunálneho odpadu za sporné a uzatvorenie dohody o ukončení tohto zmluvného vzťahu za nepreukázané. Na danú vec s primeraným vysvetlením aplikoval § 51 Občianskeho zákonníka umožňujúci uzavrieť nepomenovanú zmluvu, za akú v konaní kvalifikoval posudzovanú zmluvu. Na nadväzne opísané výsledky dokazovania k otázke ukončenia tohto právneho vzťahu okresný súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena sťažovateľom, z dôvodu, že „po krádeži sporného dokumentu... nebolo možné tento originál dokumentu predložiť na znalecké skúmanie, keďže svedecké výpovede nepriniesli jednoznačné preukázanie tvrdení ani jedného z účastníkov konania, či došlo alebo nedošlo k podpisu dohody o ukončení zmluvy o uložení odpadov p. [REDACTED], pretože výpovede svedkov a primátora boli v tejto časti rozporuplné. Preto súd mohol mať

za preukázané či p. ■■■■■ podpísal resp. nepodpísal dohodu o ukončení zmluvy o uložení odpadov len potvrdením pravosti podpisu p. ■■■■■ v rámci znaleckého dokazovania. Vzhľadom ku skutočnosti, že v rámci znaleckého dokazovania nebolo možné overiť zhodnosť predloženej kópie s originálom a vzhľadom k tomu, že krajský súd vyslovil, že súd pochybil keď dospel k záveru, že dňom podpísania dohody o ukončení obchodno-právneho vzťahu stratila zmluva o uložení odpadov účinnosť, pretože v konaní nebolo preukázané originálom listiny ukončenie zmluvného vzťahu, súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal uzatvorenie dohody o ukončení.“. Okresný súd sa vo svojom rozsudku následne zaoberá výkladom ustanovenia čl. III bodu 4 zmluvy o uložení odpadov týkajúcim sa práva odporcu na každoročné odpisovanie 1/10 združených finančných prostriedkov so záverom o odpísaní celej sumy finančných prostriedkov vložených sťažovateľom a uvádza dôvody, pre ktoré sa v konaní nezaoberal niektorými ďalšími otázkami (tvrdeniami účastníkov), keďže ich v danej veci nepovažoval za relevantné.

Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nevyporiadal s podstatnými námietkami predloženými sťažovateľom vrátane namietaných procesných pochybení a bez náležitého vysvetlenia nevykonal ani dokazovanie navrhnuté na preukázanie ním tvrdených skutočností, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil.

Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by

mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis III. ÚS 538/2012).

Ústavný súd oboznámiac sa s obsahom odvolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zistil, že sťažovateľove odvolacie námietky sa týkali najmä procesu hodnotenia dôkazov realizovaného okresným súdom a z neho vyplývajúceho právneho posúdenia podstatných okolností prípadu. Krajský súd sa však s právnym posúdením veci ustáleným okresným súdom stotožnil a v odôvodnení svojho rozsudku odpovedal aj na pre prípad relevantné otázky, čím naplnil obsah základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ako v prípade spornú krajský súd identifikoval otázku platnosti uzavretia dohody o ukončení obchodnoprávneho vzťahu z 28. decembra 1998, pričom ústavný súd konštatuje, že svoje právne závery o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom, ako aj o tom, čo bolo v rámci dokazovania sudkyňou okresného súdu vykonané (najmä že porovnanie originálu a kópie spornej dohody pred jej odcudzením z auta právnej zástupkyne sťažovateľa vykonané nebolo), dostatočne odôvodnil. Uvedený záver v danej procesnej situácii (nemožnosť predloženia originálu dohody o ukončení právneho vzťahu) nesvedčí o zjavnom omyle konajúceho súdu, ktorý by bol vo svojich účinkoch nezlučiteľný s obsahom sťažovateľom označených práv.

Pokiaľ sťažovateľ obdobne ako v odvolaní namieta, že krajský súd správne nevyhodnotil vykonané (resp. predložené) dôkazy, ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej judikoval (I. ÚS 67/06), že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplýva z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy. Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012). V intenciách uvedeného právneho názoru ústavný súd konštatuje, že hodnotenie dôkazov realizované krajským súdom bolo odôvodnené

primerane, nevybočuje ani z pravidiel formálnej právnej logiky, a preto je plne ústavne akceptovateľné. Nedôvodná je i námietka, že krajský súd bez vysvetlenia v odvolacom konaní nevykonal navrhnuté dokazovanie, keďže z obsahu odvolania žiaden relevantný návrh v tomto smere nevyplýva. Navyše, okresný súd vo svojom rozsudku, s ktorým sa krajský súd stotožnil, vysvetlil, prečo sa niektorými v konaní nastolenými otázkami nezaoberal, považujúc ich pre daný prípad za právne irelevantné.

Ústavný súd aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnutý rozsudok krajského súdu tak konštatuje, že označený rozsudok je dostatočne odôvodnený, nevykazuje znaky arbitrárnosti a je ústavne udržateľný. Ústavný súd nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok krajského súdu (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu) bolo možné považovať za popierajúci zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel zrozumiteľne. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Krajský súd v posudzovanej veci použil relevantné hmotno-právne, ako aj procesno-právne normy a vyložil ich s ústavnými spôsobom zlučiteľným princípmi. Obsah napadnutého rozsudku preto označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neporušuje. Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti.

2.2 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

V súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení odôvodnil neprípustnosť dovolania podaného sťažovateľom s poukazom na obsah ustanovení § 236 až § 238 OSP. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú prítomnosť vady vyplývajúcej z § 237 písm. f) OSP, najvyšší súd uviedol, že za túto vadu nemožno považovať skutočnosť, že sa odvolací súd stotožnil s názorom vysloveným súdom prvého stupňa. Poukázal pritom na obsah § 219 ods. 2 OSP, ktorý sa aplikuje najmä v prípadoch, keď sa odvolací súd s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu stotožní, na základe čoho potom odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia nemusí opätovne uvádzať všetky dôvody uvedené už v napadnutom rozhodnutí, ale môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie ich správnosti pripojiť aj ďalšie dôvody. Dovolací súd

konštatoval, že v predmetnej veci išlo o takýto prípad, a preto skutočnosť, že sa odvolací súd stotožnil s výrokom i odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, nevyhodnotil „ako procesné pochybenie“. Vo svojom rozhodnutí následne vykladá podstatu dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 237 písm. f) OSP, t. j. že odňatím možnosti konať pred súdom «sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojím procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi /žalobcovi/ bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f) O. s. p.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamená právo na úspech v konaní pred súdom /II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95/. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu najmä tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde. Naplnenie uvedených skutočností však v predmetnej veci nebolo zistené. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku je jasné a zrozumiteľné.

Dovolací súd vyslovil, že článok 6 ods. 1 dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu...

Zároveň dovolací súd tiež poukázal na to, že Ústava SR neupravuje dôsledky jednotlivých procesných nesprávností ku ktorým v praxi dochádza v súdnych konaniach, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ako

aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní procesné nesprávnosti konania súdov nižších stupňov napraviť. Procesné vady taxatívne vymedzuje ust. § 237 O. s. p., ktoré zakladajú prípustnosť dovolania. Občiansky súdny poriadok považuje, okrem procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., aj iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, za relevantný dovolací dôvod /§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p./, avšak vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá „inú vadu konania“ podľa § 241 ods. 2 O. s. p., nie však vadu procesnú podľa § 237 O. s. p.». Najvyšší súd následne uzavrel, že v napadnutom konaní neboli zistené také procesné vady [§237 písm. f) OSP], ktoré by mohli mať za následok nesprávnosť rozsudku krajského súdu, a tak dovolanie podľa § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol.

Ústavný súd posúdením obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z ústavne významných hľadísk dospel k záveru, že najvyšší súd primeraným spôsobom preskúmal prípustnosť dovolania aj so sťažovateľovými dovolacími námietkami o (ne)naplnení dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 237 písm. f) OSP sa dostatočne vysporiadal. K odňatiu možnosti konať pred súdom totiž nemôže dôjsť nesprávnym právnym posúdením veci ani spôsobom, akým súdy vo veci hodnotili dôkazy. Ako v tejto súvislosti najvyšší súd vo svojom uznesení primerane uviedol, odňatie možnosti konať pred súdom by bolo iba takým *procesným postupom súdu, ktorý by účastníkovi konania znemožnil čo i len vykonanie dôkazov navrhnuť.*

K námietke sťažovateľa o rozporuplnosti judikatúry najvyššieho súdu, ktorej časť vidí naplnenie dovolacieho dôvodu ustanoveného v § 237 písm. f) OSP aj v nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia, ústavný súd pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných

právných predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Súčasne poznamenáva, že judikatúra nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená za splnenia povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením a presvedčivým vysvetlením takéhoto postupu (mutatis mutandis IV. ÚS 226/2012).

V tejto súvislosti je však potrebné poukázať aj na záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a dostatočnosti jeho odôvodnenia uvedený v časti 2.2 odôvodnenia tohto uznesenia, z čoho vyplýva neopodstatnenosť námietky sťažovateľa o naplnení ním tvrdeného dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP pre absenciu riadneho odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. II. ÚS 182/2010, III. ÚS 25/2011). Podľa názoru ústavného súdu je postup najvyššieho súdu v sťažovateľovom prípade v súlade s procesno-právnou úpravou (v danom prípade s Občianskym súdnym poriadkom), keď po zistení, že nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 237 a § 238 OSP, dovolací súd napadnutým uznesením sťažovateľovo dovolanie pre neprípustnosť odmietol, a preto aj v tejto časti vyhodnotil ústavný súd sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

2.3 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľ namieta porušenie práv zaručujúcich vlastníctvo a užívanie majetku z dôvodu, že všeobecné súdy mu nepriznali právo na zaplatenie žalovanej sumy, čím bol bezdôvodne vystavený nemožnosti navrátenia svojho majetku.

Vychádzajúc z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že konajúce súdy pri svojom rozhodovaní o sťažovateľom uplatnenom práve dospeli k záveru o odpísaní všetkých finančných prostriedkov združených sťažovateľom v súvislosti s uzavretím zmluvy o uložení odpadov z 15. augusta 1998 na základe ústavne udržateľnej aplikácie na prípad použitých hmotnoprávných noriem (bližšie pozri časť 2.2 odôvodnenia tohto uznesenia).

V súvislosti s porušením označených práv navyše ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd v zásade nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria uvedené základné práva, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy zaručené v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takéto porušenie ústavných princíпов však ústavný súd nevzhladol, pričom zvolenú aplikáciu a interpretáciu relevantných právnych noriem na zistený stav veci vyhodnotil ako ústavne akceptovateľnú, neodôvodňujúcu zásah ústavného súdu do výsledkov napadnutého konania. Aj teda pokiaľ ide o porušenie sťažovateľom označeného základného práva vlastníť majetok zaručeného

čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, dospel ústavný súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti zvyšnej časti sťažnosti.

S prihliadnutím na absenciu príčinnej súvislosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami na jednej strane a namietaným rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 224/2012-471 z 28. februára 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 56/2013 z 29. júla 2014, ako aj postupy, ktoré ich vydaniu predchádzali, ústavný súd sťažnosť ako celok podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo v danej veci opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015